

Sygn. akt IV CSK 174/15

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa G. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.
przeciwko S. Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 7 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 6 listopada 2014 r., sygn. akt IX Ga 374/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka G. sp. z o.o. z siedzibą w L. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 6 listopada 2014 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 30 maja 2014 r., w którym oddalono powództwo przeciwko S. S.A. z siedzibą w S. o zapłatę.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania powódka oparła na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistej zasadności skargi. Podniosła, że Sąd Okręgowy dokonał błędnej wykładni art. 17 ust. 1 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie dnia 19 maja 1956 r., poprzez przyjęcie, że zgłoszenie towaru do rozładowania, po którym nie doszło do rozładunku mieści się w występującym w tym przepisie pojęciu „wydania towaru”. Oprócz tego skarżąca Spółka wskazała

na oczywiste naruszenie art. 17 ust. 2 Konwencji CMR ze względu na nie istnienie związku przyczynowego pomiędzy brakiem instrukcji dotyczącej rozładunku a zaistniałą szkodą.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przyczyna oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurystyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania przedstawione przez powódkę nie odpowiada temu wymaganiu. Pierwsza jego część dotyczy bowiem problemu interpretacyjnego, który na gruncie faktycznej podstawy orzekania w sprawie ma charakter teoretyczny bowiem oparta jest na odmiennej od przyjętej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, stanowiącej podstawę subsumcji. Sąd odwoławczy ustalił bowiem, że kierowca po przyjęciu towaru i wręczeniu listu przewozowego, a przed jego wydaniem na podstawie wskazania odbiorcy pozostawił pojazd na jego parkingu, który był ogrodzony, dozorowany i monitorowany, przy czym konieczność oczekiwania na rozładunek wynikała z przyczyn leżących po stronie odbiorcy. Oceniając te okoliczności przyjął, że wystąpiła przesłanka wina osoby uprawnionej przewidziana w art. 17 ust. 2 Konwencji CMR, wyłączająca odpowiedzialność uregulowaną w art. 17 ust. 1. Argumentacja drugiej części uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania koncentruje się na polemice z ustaleniami faktycznymi Sądu.

Nie może być ona skuteczna z uwagi na związanie nimi Sądu Najwyższego (art. 398¹³ § 2 k.p.c., art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. *a contrario* odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

Wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego został oddalony wobec nieprawidłowego sformułowania, tj. niepowiązania go wprost z wnioskiem co do sposobu rozstrzygnięcia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.